

Arrest

nr. 77 983 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 oktober 2011.

1.3. Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K(...) Y(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Hazara te zijn. U bent in 1366 (1987) geboren in het dorp Amich in de provincie Daykundi, district Sharistan. U woonde daar tot uw verhuis in het jaar 1382 (2003) naar het dorp Shero in dezelfde provincie, district Nili. Daar verbleef u vier jaar waarna u in 1386 (2007) terugkeerde naar Amich en gronden kocht in het dorp Arghoj in de streek Gardanbala, district Gizab van dezelfde provincie. Daar woonde u de volgende twee jaar waarna u vanwege uw problemen in jauza 1388 (mei-juni 2009) vluchtte naar Iran. Daar bleef u tot u op 15 sambula 1389 (6 september 2010) het land werd uitgezet naar Afghanistan. Uw vader stierf toen u twee jaar oud was en uw moeder overleed twee maanden na uw verhuis naar Shero. Sindsdien woont u samen met uw broer en zijn vrouw.

Volgens uw verklaring werkte u als landbouwer en herder. Toen W(...), zoon van K(...), met uw zus Z(...) wou trouwen, stemden jullie hier mee in tot jullie ontdekten dat de genaamde W(...) een druggebruiker was. Jullie wilden niet langer dat hij met jullie zus trouwde. Uw broer en W(...) kregen hier rond een woordenwisseling waarna uw broer hem in elkaar sloeg. W(...) diende klacht in en uw broer belandde in de gevangenis. Na acht dagen kwam hij terug vrij omdat uw moeder naar de raad der ouderen was gegaan met het volgende voorstel: indien uw broer vrij zou komen dan zou W(...) de toestemming krijgen om met Z(...) te trouwen. Daarop werden de voorbereidingen voor het huwelijk, dat twee dagen later zou plaatsvinden, getroffen. Z(...) wou echter nog steeds niet trouwen met W(...) en vluchtte weg met uw neef. Uw broer werd nadien op zijn beurt in elkaar geslagen door W(...) en zijn vrienden. Omdat jullie in Amich weinig gronden en water hadden, er elders betere gronden waren en jullie ruzie hadden met de familie van K(...) zijn jullie verhuisd naar Shero. Daar werkten u en uw broer vier jaar op de gronden van F(...) B(...). Daarna hebt u samen met uw broer gronden gekocht in Arghoj van een Pashtoun genaamd K(...). De zonen van jullie buur D(...) S(...) waren hier niet blij mee en probeerden jullie daar weg te krijgen: ze weigerden jullie water en lieten hun vee op jullie velden grazen. Op een zeker ogenblik kreeg u een fikse ruzie met de zonen van D(...) S(...) waarna zij u in elkaar sloegen. U was een maand ziek en verbleef één week in Shero en drie weken in Amich, waar de mensen geruchten over u verspreidden dat u zou zijn geslagen en verkracht door de Taliban. Uw broer was zo kwaad dat hij een plan beraamde om wraak te nemen. Hij zette u en zijn vrouw af bij een vriend en vertok zonder dat u het wist naar de zonen van D(...) S(...) waar hij D(...) M(...) neerschoot. De volgende nacht vertrok u via de provincies Ghazni en Nimroz naar Iran waar u in een dorp in Teheran verbleef. Op 6 september 2010 werd u het land uitgezet. Na drie dagen in Herat en drie dagen in Nimroz te hebben verbleven, vertrok u naar België waar u op 15 januari 2011 toekwam. Op 18 januari 2011 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: Uw taskara (Afghaans identiteitsdocument) uitgereikt op 22 saur 1386 (11 april 2007), een doktersattest uitgereikt op 11 augustus 2011 en een aanvraag om verplaatst te worden naar een nieuw opvangcentrum, geweigerd op 28 september 2011.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 §2 - van de vreemdelingenwet omdat u een intern vluchtalternatief hebt (IVA).

De door u ingeroepen feiten zijn van lokale aard. U haalt bovendien zelf aan dat de problemen in uw geboortedorp Amich "iets van vroeger is en dat jullie geen problemen meer met elkaar hebben" en dat jullie toen "nog jong waren en dat hij (W(...)) jullie niet kon vermoorden ofzo" (CGVS vragen 168, 209). Bovendien geeft u ook aan dat de familiale problemen lang niet de enige reden van uw verhuis waren. Als eerste haalt u economische redenen aan: u vertelt dat u verhuisde naar Shero "om te werken" en "omwille van de gronden" (CGVS vragen 42, 121-122). Pas later vertelt u over de familiale problemen waarvan u zelf zegt dat ze eigenlijk niet meer actueel zijn (CGVS vraag 124). Daarnaast zijn jullie - na vier jaar in Shero gewoond te hebben - teruggekeerd naar Amich, waar jullie nog eens twee jaar hebben gewoond zonder problemen met de familie van W(...) te kennen (CGVS vragen 36, 43, 182, 185).

Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt voor het conflict dat jullie kenden in Arghoj met de zonen van D(...) S(...). Dat de problemen ook enkel van lokale aard waren, wordt aangetoond door het feit dat enkel wanneer jullie jullie gronden in het dorp Arghoj bezochten problemen kregen met de zonen van D(...) S(...) (CGVS vragen 164, 174, 176-177, 185). Dat uw broer uiteindelijk één van hen neerschoot doet niks af aan deze vaststelling. Overigens, is dit een feit van louter gemeenrechtelijke

aard en brengt u geen elementen aan waaruit zou blijken dat men het op u, als zijnde de broer van, gemunt heeft en dat men naar u op zoek is.

Vervolgens geeft u zelf aan dat uw oom de regio vanwege dezelfde problemen is ontvlucht en zich heeft gevestigd in Herat waar hij een veilig onderkomen vond waarmee u aangeeft dat het voor hem, en eventueel ook voor u, mogelijk is om zich elders te vestigen zonder de familie van D(...) S(...) te moeten vrezen (CGVS vragen 105, 200-202). Het CGVS oordeelt op basis van al uw verklaringen dat u in de mogelijkheid verkeert elders een veilig onderkomen te vinden. U hebt verscheidene opties om een veilig alternatief te vinden.

Bovendien heeft u vier jaar zonder problemen in Shero gewoond, waar u werkte op de gronden van F(...) B(...). U noch uw broer kende hier enig probleem. Overigens moet hier aangestipt dat Shero zich in het district Nili bevindt, en niet - zoals u dacht - in het district Gizab (CGVS vraag 41). U beschikt momenteel ook nog altijd over uw gronden in Amich (en Arghoj). U heeft een tante wonen in het dorp Sarf, district Nili en u kan ook terecht bij uw zus in het dorp Pirsto, district Sharistan (CGVS vragen 35, 43, 110, 123, 137, 144-147, 178, 186). Voorts had u één tot anderhalve maand geleden nog contact met uw familie in Afghanistan (CGVS vraag 108). Al deze plaatsen, zowel in uw eigen district Sharistan als in het naburige district Nili, zijn voor u fysiek toegankelijk, en u haalt er geen elementen aan die voor u actueel zouden wijzen op een vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade.

Bijgevolg wordt door het CGVS op basis van uw verklaringen geconcludeerd dat uw problemen van lokale aard zijn en dat u het daarnaast niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u zich niet probleemloos elders in Afghanistan zou kunnen vestigen om eventuele problemen met de zonen van D(...) S(...) te ontwijken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, meer bepaald in het district Nili (waar u gedurende vier jaar zonder enig probleem kon wonen en werken en waar u ook over familie beschikt) en/of het district Sharistan (waarvan u afkomstig bent en waar u uw problemen met de familie van D(...) S(...) actueel niet aannemelijk maakt) te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" van 27 augustus 2010, met update van 14 oktober 2011, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat Daykundi als een relatief stabiele en rustige provincie beschreven wordt. Bij twee zuidelijke districten is er wel sprake van veiligheidsincidenten. Voor de genoemde districten Nili en Sharistan wordt echter geen melding gemaakt van veiligheidsincidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Daykundi een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Nili en in het district Sharistan, in de provincie Daykundi, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de districten Nili en Sharistan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de districten Nili en Sharistan van de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw 'taskara' toont uw identiteit aan, een element dat door het CGVS niet wordt betwist. Het doktersattest en de aanvraag tot relocatie zijn een aanduiding van de problemen die u kende in het opvangcentrum maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij bij het lezen van de beslissing niet kan begrijpen om welke redenen het CGVS hem de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus afwijst, aangezien blijkt dat er in twee zuidelijke districten van Daykundi, de provincie waarvan hij afkomstig is, wel degelijk sprake is van veiligheidsincidenten en aangezien zijn district ingesloten is tussen de gebieden die door CEDOCA als onveilig worden beschouwd. Verzoeker vervolgt dat hij bij terugkeer naar zijn district onveilige gebieden zal moeten doorkruisen waardoor hij zal blootgesteld worden aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker werden de voorwaarden tot toekenning van de subsidiaire bescherming afdoende aangetoond opdat dit statuut zou toegekend worden zodat de bestreden beslissing het artikel 48/4 schendt.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem ingeroepen feiten in zijn geboortedorp Amich van lokale aard zijn waar zij bovendien nog zijn teruggekeerd en twee jaar hebben gewoond zonder enige problemen met de familie van W. te kennen, (ii) het conflict dat zij kenden in Arghoj met de zonen van D.S. een feit van louter gemeenrechtelijke aard is en verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat men het op hem, als zijnde de broer van, gemunt heeft en dat men naar hem op zoek is, (iii) hij zelf aangeeft dat zijn oom de regio vanwege dezelfde problemen is ontvlucht en zich heeft gevestigd in Herat waar hij een veilig onderkomen vond waarmee hij aangeeft dat het voor hem, en eventueel voor zichzelf, mogelijk is om zich elders te vestigen zonder de familie van D.S. te moeten vrezen, (iv) hij vier jaar zonder problemen in Shero heeft gewoond, waar hij werkte op de gronden van F.B. en hij noch zijn broer hier enig probleem kenden en momenteel nog over gronden beschikt in Amich en Arghoj, een tante heeft wonen in het dorp Sarf, district Nili en ook nog terecht kan bij zijn zus in het dorp Pirsto, district Sharistan waardoor blijkt dat al deze plaatsen voor hem fysiek toegankelijk zijn en hij geen elementen aanhaalt die voor hem actueel zouden wijzen op een vrees voor vervolging of op een reëel risico op ernstige schade, (v) de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, district Nili en/of het district Sharistan moet worden beoordeeld en blijkt dat er voor burgers in die districten geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (vi) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen aangezien zijn taskara zijn identiteit aantoont die door het CGVS niet wordt betwist en het doktersattest en de aanvraag tot relocatie een aanduiding zijn van de problemen die hij kende in het opvangcentrum maar geen extra elementen toevoegen aan zijn asielaanvraag.

2.3. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te

maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staan weerlegt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen die ertoe nopen de bestreden beslissing op dit vlak te hervormen. De motivering van de bestreden beslissing inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus, met inbegrip van de motivering met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten, blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Verzoeker betoogt niet te begrijpen om welke redenen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hem wordt geweigerd, aangezien blijkt dat er in twee zuidelijke districten van Daykundi wel degelijk sprake is van veiligheidsincidenten en zijn district ingesloten is tussen deze gebieden. Verzoekers stelling als zouden deze districten door CEDOCA als onveilig worden beschouwd, mist feitelijke grondslag. In de Subject Related Briefing, toegevoegd aan het administratief dossier (*'Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)*' van 27 augustus 2010, updated 14 oktober 2011, adm. doss. stuk 14), leest de Raad immers het volgende: *"De bronnen beschreven Daykundi in 2009 als een relatief stabiele provincie. Er werd infiltratie en aanwezigheid van AGE's gemeld in de zuidelijke districten Kijran, Kiti en Gizab. In de noordelijke districten verhinderde de etnische samenstelling – de regio wordt bevolkt door Hazara's – verdere infiltratie van AGE's. In 2010 meldde ANSO regelmatig dat de provincie rustig bleef. (...) In het UNAMA 'midyear report' 2011, dat aandacht besteedt aan belangrijkste veiligheidsincidenten in het land, wordt Daykundi niet vermeld. (...) In een interview in juni 2011 met provinciegouverneur Qurban Ali Orugani, werd de veiligheidssituatie in de provincie zo goed genoemd dat er slechts minimale ISAF-aanwezigheid nodig is. Nochtans heeft ANSO het betreffende de districten Gizab en Kijran met regelmaat over 'low intensity combat'. Beiden worden volgens ANSO vanuit het zuidelijke Uruzgan geïnfilteerd. Merken we op dat in de zeer gedetailleerde veiligheidsanalyses van ANSO er geen incidenten worden gemeld in andere dan deze twee districten."* (SRB, p. 21-23)

Hieruit blijkt dat er in de zuidelijke districten incidenten zijn, doch kan niet worden geconcludeerd dat er in de provincie Daykundi een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48, §2, c) vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt en toont evenmin aan dat de conclusies en de analyses door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de veiligheidssituatie in Daykundi onjuist zouden zijn of dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. Dat verzoeker bij zijn terugkeer naar zijn district gebieden moet doorkruisen die volgens CEDOCA onveilig zijn, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

In de mate verzoeker nog meent dat de voorwaarden tot toekenning van de subsidiaire bescherming afdoende werden aangetoond opdat dit statuut zou toegekend worden, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om louter te beweren dat men in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus zonder dit enigszins te staven aan de hand van concrete argumenten. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht werd geconcludeerd dat verzoekers vluchtmotieven van lokale aard zijn en dat hij zich elders kon vestigen om de problemen die hij zou hebben gekend in zijn geboortedorp Amich en in Arghoj te ontlopen. Deze vaststellingen worden in voorliggend verzoekschrift niet betwist. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) b) en c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS